

pevnost

edice

Adam
Andres

Hrútvang

Adam Andres

HRÚTVANG

Adam Andres

HRÚTVANG

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Adam Andres, 1996 a 2008
Cover © Jiří Husák & Lukáš Tuma, 2008
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-92-9

Prolog

Byly doby, kdy Bohové země Éllad ještě pobývali častěji v krajinách smrtelníků, než ve svých palácích kdesi na severu, a kdy jejich přítomnost mezi lidmi byla příčinou mnoha podivných věcí, o nichž se vyprávějí báje, pověsti a legendy. Ty doby jsou tak vzdálené, mlhavé a neurčité, že zůstávají v myslích lidí jako nejasné a vábivé vzpomínky na sny, které se letmo dotýkají čel spáčů ve chvíli, kdy jejich duše překračují tu těžko postřehnutelnou, třpytivou hranici mezi spánkem a bděním.

V těch dobách často i božský Varandur konal své dílo na zemi, buďto v srdci hory Rá nebo u jezera, kterému se dnes říká Varandurovo, neboť v jeho vodách kalil Varandur čepel, jimž dal tvar na kovadlině postavené na jezerním břehu. Jezero nevelké, leč s hlubokými a chladnými zelenými vodami, leží blízko Hvozdu lesních mužíků v krajině, jíž se později, když Ytia rozdělila zemi Éllad svým dětem a tak vzniklo devět starobylých Élladských knížectví a knížecích rodů, říkalo Ottwara.

Stalo se, že Getenek přišel o svůj meč v jednom z nescetných soubojů s Orlygem. Čepel se zlomila a Getenek požádal Varandura, aby mu vykoval meč nový, lepší. Varandur vzal nejlepší železo, které kdy vyrval z útrob země, odebral se do své kovárny na břehu jezera a začal pracovat.

Už zbývalo jen málo, aby byl meč hotov, když Varandurovi zhasl oheň ve výhni. Sedmkrát jej znovu rozkřesal, sedmkrát mu jej vítr a déšť uhasil. Varandur už měl brzy odevzdat meč Getenekovi, a stále jej nemohl dokončit.

Tehdy se stalo, že letěl kolem drak. Když viděl, v jakých nesnázích Varandur je, snesl se na břeh jezera a nabídl nešťastnému Bohu svou pomoc. Jeho plamenný dech nahradil žár výhně a Varandur mohl svou práci odevzdat včas.

Bylo to skvostné dílo. Jílec meče měl podobu těla a šije letícího draka, roztažená křídla byla příčkou chránící bojovníkovu ruku, dračí ocas se vlnil dobrou píd' po čepeli meče. Dračí hlava, v níž byly místo očí zasazeny třpytivé rudé kameny a jež třetí kámen stejné barvy a nevídané velikosti svírala v rozevřených čelistech, tvořila hlavici jílice vyvažující váhu čepel. Žádný ze smrtelníků ani Bohů nenosil dosud u pasu nádhernější zbraň.

Jenže Getenekovi se meč nelíbil. Zaplatil za něj sice sjednanou ce-nu, ale požádal Varandura, aby mu vykoval jiný. A tak Varandur první meč, který pojmenoval Hrútvang, věnoval z vděčnosti drakovi, který mu pomohl, a odměnil ho za to ještě něčím: daroval mu lidskou duši a jméno Ela-Sidrah, Pán draků.

Od té doby mají draci své vládce.

Páni draků se žení s lidskými dívkami a jejich dcery se vdávají za lidské muže, neboť, i když se Pán draků může změnit v draka, jeho duše zůstává stále více lidská než dračí. Děti Pánů draků mají stejnou schopnost jako oni brát na sebe dračí podobu. Jen jedno z nich se však může po smrti Pána draků stát jeho nástupcem, a to je ten z potomků, kterému patří poslední myšlenka umírajícího Pána draků. Většinou to bývá nestarší syn, není to však pravidlem. Potomci ostatních dětí, těch, které se Pány draků nestaly, už schopnost měnit se v draky nemají. Jsou to obyčejní lidé a odcházejí - mnohdy i se svými rodiči - z paláce Pána draků na zem a žijí tady.

Meč Hrútvang, protože je kován dračím dechem, je drakům smrtelně nebezpečný. Zatímco obyčejná zbraň může draka sice vážně zranit, ale zabít jen málokdy, Hrútvang draka zbaví života jediným škrábnutím. Proto meč vždy nosí po boku Pán draků a jen málokdy jej odkládá, aby byli jeho

Prolog

draci v bezpečí. A tak tomu bylo po mnoho lidských i dračích pokolení až do doby, kdy se naplnily dny jednoho z Pánů draků, jenž slul jménem Askadrin.

Legenda o dracích

Askadrin se stal Pánem draků po smrti své matky Tanaquil, která byla jediným dítětem svých rodičů, a tak se jako jedna z mála dračích dcer stala Paní draků. Žila velmi dlouho a hluboce se zapsala do srdcí svých poddaných. Askadrin po ní pojmenoval i svou dceru, kterou mu porodila jeho žena, paní Syrgerin.

Kromě malé Tanaquil přivedla paní Syrgerin na svět ještě tři syny, prvorozeného Otkera, po něm Ortvina, ti oba byli starší než jejich sestra, a o hodně mladšího Ora. Páni draků obvykle nemívají tolik potomků, ale paní Syrgerin, Askadrinova choť, byla velice plodná žena a navíc mezi oběma manželi panovala vroucí náklonnost, jejímž důkazem byly právě čtyři děti. Paní Syrgerin pocházela ze severních končin země Éllad, odkudsi z povodí Yvolragu, a byla dcerou rytíře, jehož potomci byli mezi prvními, kdož se později přidali ke králi Anovi, aby ho podpořili při šíření vlivu Sutriwaxů v zemi Éllad. Nepocházela tedy z nijak nízko postavené rodiny a také se podle toho chovala. Svě děti učila vybraným způsobům a vzdělávala je ve všech vědách a uměních, které sama ovládala. A protože draci jsou od přírody zvědaví a dychtiví po vzdělání, setkávala se její snaha s pochopením a Askadrin ji v tom jen podporoval. Z jejich tří synů rostli moudří, schopní a krásní muži. I Tanaquil byla svým rodičům pro radost.

Zdálo by se, že v paláci Pána draků vládne jen pohoda a spokojenost.

Byl tu však ještě Askadrinův bratr Gunnlaug.

Gunnlaug si na světě nepřál nic víc, než stát se Pánem draků. Byl by obětoval cokoliv, aby jím byl on, a když umíral jeho a Askadrinův otec, modlil se z hloubi duše, aby získal jeho místo.

Ale Pánem draků se stal Askadrin.

A jako by na tom nebylo dost, zplodil čtyři děti.

Kdyby Askadrin zemřel bezdětný, stal by se Pánem draků Gunnlaug. Ale takhle se jeho naděje roztránila o Askadrinovu plodnost jako křišťálový pohár o skalní útes.

Gunnlaug nebyl z těch, kteří se vzdávají. Ostatně draci se nikdy nevzdávají. Jejich srdce je velké, a ať je naplní nenávisť či láska, zloba, smutek nebo přátelství, dokáže dát drakům neuvěřitelnou sílu a vytrvalost. Rozhněvaný drak je nebezpečný. Stejně tak drak smutný a raněný. Nebezpečný je i drak zahořklý a bezcitný, a právě takovým se stal Gunnlaug.

Odešel z Paláce svého bratra a uchýlil se neznámo kam.

Askadrin toho příliš nelitoval, protože soužití s bratrem pod jednou střechou bylo čím dál tím nepříjemnější, a dlužno podotknout, že ani paní Syrgerin ani děti po strýčkovi příliš netesknily.

Když bylo nejmladšímu Orovi dvanáct let, paní Syrgerin zemřela. Rodila Askadrinovi páté dítě a to se jí stalo osudným. Porod nepřežila a holčička jí následovala za dva dny. Pro Askadrina to byla velká rána a nebýt tehdy devatenáctileté Tanaquil, která okamžitě převzala matčinu úlohu v domě a začala se o osiřelé bratry i o otce láskyplně starat, Palác draků by nejspíš začal chátrat a upadat, protože Askadrin ztratil zájem o vše, co se kolem něj dělo. Miloval svou choť příliš na to, aby tu dokázal žít bez ní. Několik měsíců po její smrti vyšel ze své ložnice, se slzami v očích se rozloučil se svými dětmi a proměniv se do své dračí podoby, zamířil na západ k moři, na nevelký ostrůvek na dohled od pobřeží, kam se uchylují umírající draci, kteří cítí, že jejich dny jsou sečteny, aby dokonali v klidu mezi svými předky.

Tanaquil plačíc dlouho doprovázela modrou třpytivou tečku pohledem, než se jí ztratila mezi mraky. Pak osušila slzy a odebrala se do hodovní síně, aby tu počkala, který z bratrů jí přijde oznámit, že se stal Pánem draků. Bylo zvykem v tomto paláci, že nový Pán draků šel nejprve za matkou, aby jí poděkoval za život, který mu dala. Ale paní Syrgerin již zemřela, a tak to musela být Tanaquil, kdo nového Pána draků přivítá.

Slunce už se naklánělo k západu, když vstoupil Otker.

Došel mlčky až k sestře a sklonil před ní hlavu.

„Kdyby tu byla matka, poděkoval bych jí teď, že přivedla na svět nového Pána draků. Ale matka je mrtvá. A tak aspoň poděkuji tobě, že ses o nás místo ní starala.“

„Vždycky se o vás budu starat Otkere,“ odpověděla Tanaquil. „Jsem z nás sice jen druhá nejmladší, ale to, že jsem jediná žena v tomhle domě, klade na má bedra mnoho povinností. Kéž mi Bohové dopřejí, abych se jich zhostila se ctí. A tobě kéž dopřejí, abys byl stejně dobrý a moudrý jako otec.“ Stoupla si na špičky, protože všichni její bratři si byli nesmírně podobní i výškou, jež čítala dobrou píd' přes sáh, a políbila Otkera na čelo.

„Zavolej Ortvina a Ora, půjdeme do svatyně uctít otce a nového Pána draků,“ usmála se a Otker jí úsměv rozpačitě vrátil. Ještě si na své nové postavení nestačil zvyknout. „Já zatím přinesu z otcova pokoje Hrútvang, abych ti ho mohla připnout. Ode dneška je to tvůj meč.“

Otker odběhl a Tanaquil došla do Askadrinovy ložnice. Věděla, kam otec Hrútvang ukládá, a tak šla najisto k nízké, bohatě kované truhle u nohou lůžka. Zabolelo jí u srdce, když viděla postel, na níž ještě před několika měsíci uléhali její rodiče, a která nyní osiřela tak jako ona a její bratři, ale

statečně zahнала slzy z očí. Ona teď už nesmí plakat, musí se starat o svoje bratříčky a pokusit se jim nahradit matku, protože nahradit otce těžko svede. Ale aspoň si na chvíličku sedla na kraj lůžka a pohladila dlaní pečlivě urovnanou přikrývku.

Pak otevřela truhlici.

Byla vyložena tmavomodrým sametem a v něm byl patrný otisk meče.

Meč tam však nebyl.

Tanaquil se zarazila.

Že by ho otec nedopatřením odnesl s sebou? Nedokázala se upamatovat, zda ho měl u pasu, když se s ním loučila. Prohledala pro jistotu celý pokoj, ale po Hrútvangu jako by se zem slehla. Seběhla rychle dolů do svatyně, kde už na ni netrpělivě čekali bratři.

Skutečně si byli neuvěřitelně podobní. Tytéž rysy, tytéž pohyby. Stejně postavy i barva vlasů. Jen Or, nejmladší, měl ještě tvář hladkou jako tvář dívky, zatímco jeho bratři se už honosili vousem.

Na oltáři, vytesaném z jemného načervenalého pískovce, už bylo přichystané svázané jehňátko, aby ho mohli obětovat na otcovu počest.

„Kde máš meč?“ zeptal se Otker, když vstoupila.

„Otec ho tu asi zapomněl nechat, když odlétal,“ řekla Tanaquil. „Byl zvyklý ho mít stále u sebe...“ hlas se jí zadrhl.

Ortvin ji objal kolem ramen.

„Neplač, sestřičko,“ konejšil ji. „Nám je taky smutno, ale musíme se s tím nějak vyrovnat. Slzami se to nespraví.“

„Pořád tomu nemohu uvěřit,“ vzdychla Tanaquil.

„Nikdy tomu neuvěříš,“ řekl tiše Ortvin, nejjemnější, nejhloubavější z dračích bratří. „Ale časem si na to zvykneš.“

„Kéž by,“ setřela si slzy Tanaquil.

„Věř mi,“ usmál se povzbudivě Ortvin, jako by už někdy něco takového prožil. Ale Tanaquil věděla, že neprožil. Že je jen o tolik moudřejší než sourozenci.

Proč se nestal Pánem draků on? pomyslila si. Protože Pánem draků se stane ten, komu náležela poslední myšlenka umírajícího Pána draků. A Askadrin ze všech svých dětí miloval nejvíc Otkera, protože byl dravý a divoký po něm. Ortvin byl po matce. Or byl něco mezi nimi. A po kom jsem já? povzdychla si pro sebe Tanaquil. Měla v sobě víc otcovy krve, než její bratři, protože ty by od lidí nikdo nerozeznal, pokud zrovna nebyli ve své dračí podobě. Ale Tanaquil, ačkoliv měla také tmavé vlasy jako oni a jako měla matka, podědila otcovy zářivé zlaté oči. Ta by se dole na zemi neztratila. A nejen barvou očí byla otci podobná.

„Provedeme obřad bez meče,“ navrhla, aby zaplašila smutné myšlenky, které se jí honily hlavou.

„Ono nám taky nic jiného nezbývá,“ řekl Otker. „Zítřka ráno zaletím na ostrov a přinesu ho.“

Tanaquil tedy uchopila do pravice ostrou dýku se skvostně vykládanou rukojetí, která se v rodě Pánů draků dědila už od nepaměti stejně jako Hrútvang, a zručně prořízla jehněti hrdlo. Prýšticí krví skropila Otkerovy skráně a plece, aby byl moudrým Pánem draků, a aby ho křídla bezpečně nosila oblohou. Pak Otker rozdělal na oltáři oheň a jehně obětoval otcově duši.

Ráno, sotva slunce pošimralo oblaka růžovými prstíky, se vydal Otker na cestu. Ani se se sourozenci neloučil, ostrov byl blizoučko, pro draka sotva hodinku pohodlného letu. Zamyšleně letěl nad nadýchanými a hebkými červánky a slunce, vycházející nad Dankradem, se snažilo dostihnout paprsky jeho zlaté šupinaté tělo.

Ačkoliv si byli bratři v lidské podobě podobni téměř jako blíženci, o jejich dračích vtěleních se to říct nedalo ani v nejmenším. Každý z nich měl přeci jen jiný vkus i povahu a to se na dračích tělech odrazilo. Dítě Pána draků, sotva pobere tolik rozumu, aby se dokázalo převtělit do dráčete, což bývá obvykle ve dvou či třech letech, si musí svou dračí podobu vybrat. A protože to dělá nevědomky, odrazí se v ní leckdy ta nejskrytější zákoutí jeho duše. A tak se Otker jako batole předvedl rodičům před více než dvaceti lety jako nemotorné dráčátko, které ještě neví, k čemu vůbec křídla má, celé zlaté jako čerstvě vyražený ridil, s pyšným purpurovým hřebenem na temeni hlavy a s pruhem šupin téže barvy podél celé páteře.

Askadrin se zaradoval, když ho viděl, protože bylo znát, že Otker bude výbojný a hrdý, jak se na Pána draků sluší a patří, zatímco dračí podoba jeho o šest let mladšího bratra Ortvína jej nijak nenadchla. Ortvin - drak byl bílý jako padlý sníh, jen břicho a spodní část hrdla i křídel přecházela do lehounkého blankytného nádechu. Dokonce měl i zahnutý orlí zobák, jako mívají ti nejmírumilovnější draci.

Orova smaragdově zelená dračí podoba Askadrina poměrně uspokojovala, i když svoje naděje odjaktěživa vkládal do Otkera.

Otker to věděl a věděl i to, proč jako Pána draků vybral otec právě jeho.

Bylo to kvůli Gunnlaugovi, jejich strýci.

Askadrin se bál, že až zemře, strýc se bude snažit jeho dětem znepríjemnit život, jak to jen půjde. Proto teď Otker spěchal, aby přinesl Hrutvang rychle zpátky do paláce. Protože si dovedl dobře představit, co by se stalo, dostal-li by ho do rukou Gunnlaug.

Zanedlouho se červánky pod ním roztrhaly a odhalily mu úchvatný pohled na nedozírnou zeleň Hvozdu lesních mužíků. Z výšky vypadal Hvozd jako velikánský polštář hebkého lesního mechu a když Otker otočil hlavu, spatřil kdesi za sebou stříbrnou nitku Zelené řeky, prodírající se Hvozdem.

Na obzoru se třpytil modrošedý pruh moře.

Tam nesla Otkera jeho křídla. Přeletěl písčité pobřeží, po pravé straně minul skalnaté mysy s troskami města Severingy, odkud pocházela jeho prabába a bába jeho prabáby. Bylo zvykem Pánů draků brát si za ženy dívky z tohoto města, dokud se většina skalního ostrohu, na němž město stálo, nezřítíla do moře po té, co do skály udeřil Getenekův meč při jednom z jeho nesčetných soubojů s bratrem Orlygem.

Pak se odraz Otkerova těla zlatě zaleskl na azurových vlnách moře a brzy na to se Otker dostal ke břehu nevelkého, leč členitého ostrova.

Na ostrově nerostlo mnoho stromů, většinou ho tvořila jen suchá půda a rozeklaná skaliska, která mezi sebou svírala větší i menší soutěsky a kotlinky a v jejichž stěnách bylo množství jeskyň velkých mnohdy i natolik, že v nich mohl ničím nerušen dokonat životem unavený drak.

Otker zakroužil nad ostrovem a bystrým zrakem pátral po otcově těle. Našel je poměrně brzy. Ohromný modrý drak ležel v jedné z nesčetných kotlin sevřených ze všech stran skalami, pohodlně stočený do klubíčka, hlavu přikrytou blanitým křídlem.

Otker se snesl na vrcholek jedné skály a utrápeně vzdychnul.

Kdyby se byl Askadrin před smrtí převtělil do lidské podoby, měl by to teď Otker jednodušší. Jenže takhle musí sebrat

veškerý svůj um a udělat to sám, protože jinak se k meči nedostane.

Otker se proměnil v muže. Kotlina byla malá, že by se do ní v dračí podobě nedokázal snést, zpřerážel by si křídla o skály. Askadrin to musel udělat také tak, slézt dolů jako člověk, tam se znovu proměnit v draka a tak čekat na smrt. Askadrin byl šťastnější jako drak než jako člověk, miloval divoký let nad oblaky, rád se proháněl co nejvýše, snad až pod hvězdami. Otker se nedivil, že se chtěl se životem rozloučit v téhle podobě. Jen nemusel zapomenout nechat doma ten meč...

Opatrně se spouštěl po příkré skále do kotliny. Skála byla našťastí dost členitá, takže se měl čeho zachytit, ale i tak si dlaně do krvava rozedřel, než se dostal dolů.

Stál hned u otcova těla, které bylo tak veliké, že téměř beze zbytku zaplňovalo celý prostor. Otker si chvíli odpočinul, aby nabral sílu, a pak vrátil otci jeho lidskou podobu. To byla věc, kterou uměl každý drak, protože přicházely v životě draka okamžiky, kdy bylo lepší být člověkem a kdy drak sám neměl sílu se proměnit. Třeba nemoc nebo zranění.

Lesklá modř dračích šupin se zachvěla a na zemi místo ještěra leželo Askadrinovo tělo.

Otker k němu s úctou poklekl a něžně jej obrátil na záda. Ve tváři se Askadrinovi zračil klid a spokojenost, snad i lehký úsměv hrál kolem bledých úst. Otker polkl slzy. Až do tohoto okamžiku se ve skrytu srdce bál pohledu do otcovy mrtvé tváře, ale teď byl šťasten, že mu to bylo dopřáno. Neboť Askadrinův výraz ho utvrdil v přesvědčení, že otec odcházel ze světa vyrovnaný a smířený a jeho duše našla ztracenou spokojenost v Getenekově království po boku paní Syngerin. Otker ani na okamžik nepochyboval, že se jeho rodiče po smrti setkali.

Odtrhl zrak od otcovy tváře a odepnul mu opasek s mečem.

Chtěl se jím opásat, ale meč mu vypadl z ruky, protože mu tělem náhle projela krutá bolest způsobená šípem vystřeleným takovou silou, že mu pronikl skrz naskrz hrudí. Otker překvapeně hleděl na hrot se zpětnými háčky, který mu trčel z těla na pravé straně prsou.

V první chvíli se bolestí nedokázal ani nadechnout, jen si svíral ránu a lapal po dechu.

Pak muž, který střelu vypustil, škulbl provazem, který byl k šípu připevněn. Otker to nečekal, zavyl bolestí a upadl na zem.

Nebyl schopen uvědomit si nebezpečí, které mu hrozí. Jeho smysly byly příliš zahlceny bolestí působenou šípem, za nějž jej muž přitahoval do jeskyně, v níž byl dosud ukryt. Otker byl jen pár kroků od ní, a tak se během okamžiku ocitl uvnitř. Sotva se překulil přes její práh, chopil se ho pár silných paží a mrštil jím k zadní stěně. Otker se s výkřikem zhroutil k zemi. Před očima se mu tmělo a v uších mu hučelo. Cítil chlad ve tváři, jak mu z ní mizela krev, a viděl, jak se k němu blíží muž s taseným mečem. Jeskyně byla úzká, takže sotva stačila jeho širokým ramenům, Otker by se vedle něj neprotáhl, i kdyby se snažil sebevíc a i kdyby na to měl sílu.

Pokusil se vyškrábat na nohy, a to už k němu muž došel tak blízko, že zraněný Pán draků mohl rozeznat v šeru jeskyně jeho rysy.

„Strýče...“ zašeptal nevěřicně a Gunnlaug s úšklebkem vrazil čepel Hrútvangu do jeho prsou. Hrot meče zaskřípal na skále za Otkerovými zády.

Musíš mě pomstít, Ortvine, problesklo Otkerovi kalícím se vědomím a zhroutil se k zemi.

* * *

„Stal jsem se Pánem draků,“ řekl v té chvíli Ortvin své sestře a Tanaquil ztuhla jako solný sloup. Ruka, v níž držela jehlu, zůstala strnule ve vzduchu a nit, která od ní vedla k červené květině ve vyšívání, se zprvu neznatelně, ale čím dál tím zřetelněji chvěla.

„Cože?“ řekla za chvíli Tanaquil jasným, zřetelným hlasem.

„Stal jsem se Pánem draků,“ zopakoval Ortvin.

Tanaquil, která se už opanovala, odložila vyšívání.

„To by musel být Otker mrtev,“ pravila.

„Mám ho pomstít,“ řekl Ortvin. Pán draků vždycky zaslechne poslední myšlenku svého předchůdce, protože ta je určena právě jemu.

„Někdo ho zabil?“ pobledla Tanaquil.

„Asi,“ sklonil hlavu Ortvin. Když jí zase zdvihl, jeho dřív mírné a laskavé modrozelené oči plály nenávisí. „Ten kdo to udělal, bude litovat, že kdy na Pána draků jen křivě pomyslel. Nejen on, ale i jeho žena, děti, rodiče, všichni příbuzní, obyvatelé města či vsi odkud pochází, kraje, kde se narodil. Pomstím Otkera a bude to strašné. Nikdo nesmí beztrestně zkřivit vlas na hlavě mého bratra. Tanaquil, ty buď doma s Orem. Neopouštěj palác za žádných okolností, dokud se nevrátím.“

„A když se nevrátíš?“

„Já se vrátím,“ pravil Ortvin studeným, pevným hlasem a Tanaquil bylo jasné, že se Ortvin opravdu vrátí.

Ortvin si rychle navlékl obyčejnou kroužkovou zbroj, opásal se dobrým jedenapůlručním mečem a přes rameno si hodil luk a toulec s šípy. Pak vyskočil z okna a jeho pád se změnil v ladný let v okamžiku, kdy na sebe vzal podobu bílého

draka. Tanaquil ho sledovala pohledem a nemohla se zbavit dojmu, že i ta bělost, která na ni dřív působila tak konejšivě a mírně, teď připomíná krutou a nehostinnou ledovou pláň.

Ortvin letěl s větrem o závod. Tušil zhruba, jak dlouho může trvat, než se člověk dostane z Ostrova umírajících draků na loďce na břeh, a tak věděl, kolik má času. Držel se těsně pod oblaky, s nimiž jeho barva splývala, takže ze země ho lidské oko nerozeznalo. Když se ocitl u břehu moře, snesl se střemhlav k zemi tak rychle, že i kdyby se někdo právě díval tím směrem, spíš by si myslel, že se to někde blýská na časy, než že právě přistál drak.

Takové rychlé přistání ovšem s sebou přináší i nepříjemné pády, zvláště, když na něj jeden má tak málo místa, jako měl Ortvin, a musí se změnit v člověka ještě dřív, než se dotkne země. Dopadl sice tvrději, než chtěl, ale nic si nezlámal ani nepodvrkl a to bylo hlavní.

Ortvin věděl, že široko daleko tady není žádné lidské sídlo od dob, kdy se Severinx zřítily do moře, a věděl také, že moře kolem mysu je nebezpečné, takže se kolem něj nedá plout. Kdo se chtěl na ostrov dostat, musel tudíž po souši až do míst, kde teď Ortvin přistál, a tady si sroubit vor, na kterém by k ostrovu doplul. A Ortvin v brzku našel místo, kde Otkerův pravděpodobný vrah kácel stromy na prám.

Po stopách kmenů vlečených na písčité břeh došel Ortvin až k vodě. Poblíž místa, kde byl vor spuštěn na vodu, se pohodlně usadil do písku a čekal.

Ortvin věděl, proč se někdy lidé vydávají na tenhle ostrov. Zbroji z dračí kůže se totiž jen máloco vyrovná. Jenomže skoro nikdo neumí vydělat dračí kůži tak, aby na ní zůstaly šupiny, bez nichž je naprosto bezcenná, a tak je taková zbroj neuvěřitelně drahá. Zvláště, když se o ní rozšiřují pověry, že

chrání před ohněm, což samozřejmě pravda není, protože proti ohni je drak odolný jen zaživa, a že zbroj z dračí kůže je totéž co dračí zbroj, což je pochopitelně také lež, protože když drak prokousne kůži svému soukmenovci, není důvodu, proč by tak nemohl učinit, když jí má na sobě navlečenou nějaký hrdina.

A tak se občas na ostrov vydávají odvážlivci, aby stáhli kůži z mrtvého draka a do smrti se váleli v penězích. Někdo zřejmě viděl Askadrina nebo Otkera, jak tam letí, a vydal se mu v patách.

Ortvin na toho dobrodruha čekal. Čekal trpělivě hodinu, dvě, tři, půl dne. Když už se kotouč slunce začal koupat ve vlnách a měnit je roztavené zlato, objevil se u břehu prám s jedním mužem. Zapadající slunce mu svítilo do zad, a tak Ortvinovi trvalo drahnou dobu, než poznal jeho tvář.

Oči se mu přivřely nenávistí.

„Dlouho jsme se neviděli, pane strýče,“ křikl, když byl vor na doslech, a Gunnlaug sebou škulbl, jako by ho někdo bodl dýkou. Ortvin byl ten poslední, koho na břehu čekal. Beze slova dovedl vor na mělčinu, zvolna vytasil meč, nechal plášť snést se na vor a neuspěchaným, sebevědomým krokem se dobrodil skomírajícími vlnami na břeh.

„Tys ukradl Hrútvang!“ vykřikl Ortvin, když spatřil záblesk rudých kamenů zasazených místo očí v hlavičce draka a v jeho pootevřené tlamě.

„Dá se to říct i takhle,“ usmál se Gunnlaug a přichystal se, aby na Ortvina zaútočil. Modré vlasy se mu v zapadajícím slunci leskly jako hladina hluboké tůně.

Ortvin znejistěl. Srdce ho hnalo do boje, ale rozum mu velel vyhnout se obloukem čepeli, jejíž jediný dotek by mu přinesl smrt.

„Bojíš se?“ poškleboval se Gunnlaug jeho váhání.

„Jistěže se bojím,“ odušil Ortvin, „jako by se na mém místě bál každý rozumný člověk,“ a divoce na Gunnlauga zaútočil.

Gunnlaug se ráně vyhnul na poslední chvíli a prudce řal po Ortvinovi. Ostří Hrútvangu zasyčelo těsně vedle Ortvinovy paže. Stačilo málo a už bych si nezaléтал, pomyslel si Ortvin a pokusil se o další výpad, tentokrát úspěšně. Gunnlaugovi se z nehluboké rány na stehně vyřinula krev.

S tváří zkřivenou hněvem Gunnlaug o krok ustoupil, aby počkal, až první bolest odezní a mohl se zase pustit do boje. Ortvin toho využil ke krátkému odpočinku. Pro něj byl boj namáhavější než pro Gunnlauga, protože ten nemusel tak úzkostlivě dbát na to, aby jej sokovo ostří nezranilo, zatímco Ortvinovi se na čele perlil pot vyvolaný víc duševním vypětím než tělesnou námahou.

Ještě mnohokrát jej Gunnlaugův meč minul, než unavený Ortvin zaváhal a hrot Hrútvangu mu prořal zbroj na prsou. Uskočil tak včas, aby ostří neproniklo hlouběji a nedotklo se jeho těla, přesto však se mu údy rozechvěly leknutím. Jak málo stačilo, a jeho bratr se stal třetím Pánem draků v průběhu několika málo hodin.

Ortvin se změnil v draka doufaje, že i Gunnlaug na sebe vezme dračí podobu, protože bude-li drakem, nebude moci třímat meč. Ale Gunnlaug tvrdošíjně setrval v lidské podobě a ať se Ortvin snažil sebevíc, ať útočil z kterékoliv strany, vždy narazil na napřážený Hrútvang, jenž ho donutil na poslední chvíli změnit směr letu.

Zuřivý bezmocí zmítal se bílý drak na obloze a v záři zapadajícího slunce vypadal jako ulitý z roztaveného železa. Znovu a znovu se pokoušel dostat Gunnlaugovi na kůži

a pokaždé marně. Ze zoufalství na něj vychrlil oblak plamene, ač věděl, Gunnlaugovi jako drakovi ani v lidské podobě nemůže oheň uškodit. Když se rozptýlil kouř, jak hořel Gunnlaugovi oděv, stál Gunnlaug s pobaveným úsměvem tak, jako před tím, s Hrútvangem v rukou, nahý a očouzený, s loužičkami rozteklého stříbra na ramenou a ve vlasech, jak se na něm roztavil stříbrný řetěz, jenž mu visel kolem šíje, a čelenka ve tvaru stočeného hada požírajícího vlastní ocas.

„Vidím, že už jsi v koncích, Ortvine, když se uchyluješ k činům předem odsouzeným k nezdaru,“ vysmíval se Gunnlaug, a pak učinil něco, co Ortvin naprosto nečekal.

Zahvízdl na prsty, z lesa tryskem přiběhl nádherný silný černý oř, Gunnlaug se mrštně vyšvihl do sedla a stále ve střehu s napřaženou zbraní zmizel cvalem v lese.

Ortvin zklamaně zařval a hodnou chvíli kroužil nad zeleným kobercem Hvozdu, ale snést se k zemi a v lidské podobě vejít do hustého lesa, mezi jehož stromy už pronikla vábivá chapadla tmy a kde se skrývá Gunnlaug s Hrútvánem, se neodvážil.

Odletěl tedy na Ostrov umírajících draků, aby navršil mohyly nad tělem svého otce a zavražděného bratra. Pozdě v noci byl s prací hotov.

Aniž si dopřál odpočinku, unavený a nešťastný bílý drak se vznesl nad ostrov, několikrát nad ním zakroužil a tesklivě zařval na rozloučenou. Pak se rozletěl vsříc slunci, aby za Dankradem vyhledal paní Haduwig.

Měl pro to důvod.

Paní Haduwig byla ta nejlepší vědma a kouzelnice v jedné osobě, kterou kdy země nosila, a Ortvin byl přesvědčen, že jedině ona mu bude moci vysvětlit, proč se Gunnlaug nemůže převtělit do draka. Protože Ortvin měl neodbytný

pocit, že na sebe Gunnlaug nevezl dračí podobu ne proto, že nechtěl, ale hlavně proto, že opravdu nemohl. A jestliže se Gunnlaug nemůže proměňovat v draka, pak má jen dvě možnosti, jak se případně dostat do paláce Pána draků: buď na hřbetě jiného draka, což nepřicházelo v úvahu, protože už Askadrin zakázal všem drakům přiblížit se byt' jen na dohled ke Gunnlaugovi. Druhá možnost byl kuň létavec ze stáje právě paní Haduwig a Ortvin ji chtěl požádat, aby Gunnlaugovi své koně za žádnou cenu nepůjčovala.

Slunce se už došplhalo k vrcholku své dráhy, když se Ortvin přiblížil k Dankradu, jehož holé skály se vzpínaly k obloze jako mořský příboj. Nejvyšší vrcholky se třpytily ozdobené ledem a sněhem jako briliantovými čelenkami a mezi nimi se otevíraly lačné chřtány nedozírných propastí, do nichž se před slunečními paprsky schovávala modročerná, syrá noční mlha.

Ortvin přeletěl pohoří a s úlevou se snesl do teplejších nížin Attérwidu. Pod ním se prostíral temně zelený koberec souvislého lesa, který z výšky vypadal jako mechové chomáčky. Ortvin zamířil víc na sever, kde se krajina poněkud zvedala a tady, na jedné z nevysokých, oblých lysých hor našel obrovský hrad vystavěný z kamene nalámaného na úbočí, takže barvou s horou splýval.

Znavený bílý drak se snesl na jedno z největších nádvoří hradu, jež mohl rozlohou soupeřit s mnohým městem Élladu, a vzal na sebe lidskou podobu.

Když se rozhlédl kolem, spatřil přicházet mladou, štíhlou dívku tmavých vlasů, přitažlivého obličejce a jiskrných očí, v nichž Ortvin spatřil to zvláštní světlo, jež bývá smrtelníkům utajeno a jež povolaným prozrazuje vědmu.

„Buď pozdravena, paní Haduwig,“ pravil uctivě a dvorně se uklonil.

Dívka vyprskla, ale hned si dala vychovaně ruku před ústa. „Nehněvej se, Pane draků,“ omlouvala se. „Ale tady na hradě je málo věcí k zasmání a tak jsem vděčná za cokoliv... Jmenuji se Arambegil. Jsem – řekněme – společnice paní Haduwig. Čekaly jsme tě a ona mě poslala, abych tě k ní přivedla. Ještě jednou se omlouvám za svou nevychovanost.“

„To nic,“ mávl rukou překvapený Ortvin. „Myslel jsem, že jsi paní Haduwig, protože jsi vědma. Je to poznat, dovítípi by se toho i člověk, natož já.“

Arambegil rozpačitě a polichoceně pokrčila rameny.

„Jsem u Haduwig svým způsobem v učení. Ale vědma ze mě teprve bude, už za pár týdnů. Musela jsem tu zůstat tři roky a ta lhůta se pomalinku chýlí ke konci.“

„Myslel jsem, že paní Haduwig žádné dívky do učení nebere,“ napůl se zeptal Ortvin.

„Nebere.“

„Tak jak to, že ty...?“ nechal zmatený Pán draků viset ve vzduchu nedokončenou větou.

„Dějí se různé věci mezi nebem a zemí,“ usmívala se Arambegil. „To je na delší vyprávění.“

„Rád poslouchám pohádky,“ kývl Ortvin.

„Zprvė to není pohádka a za druhé tě paní Haduwig čeká. Někdy jindy,“ slíbila a Ortvinovi se zdálo, že to neřekla jen tak do větru, aby se zbavila jeho dotěrné zvědavosti. A když odhalila v úsměvu drobné, bílé, i když trochu křivě rostlé zuby, napadlo ho, že je možná právě vhodná doba, aby se Pán draků začal poohlížet po nevěstě.

Arambegil ho provedla spletitými zákoutími rozlehlého hradu a konečně zabočila do vchodu jedné z mnoha budov. Vyběhla po točitých schodech a zařukala na vysoké vyřezávané dveře.

„Pojďte dál,“ ozval se zevnitř ženský hlas.

Arambegil otevřela a pokynula Ortvinovi, ať vstoupí první.

Ocitl se ve velké místnosti kruhového půdorysu, jejíž podlaha byla pokryta dlaždicemi z leštěného šedého a růžového mramoru, které se paprskovitě rozbíhaly od středu místnosti ke stěnám. Téměř polovinu jejího obvodu zabíralo vysoké okno členěné štíhlými sloupky na několik menších, zaklenutých do obloučků, za nímž se otvíral úchvatný výhled z výšky věže – neboť tato místnost byla ve věži, v jedné z nejvyšších, a Ortvin si jí i tohoto zvláštního okna všiml, když přilétal – na zvlněnou krajinu na obzoru přecházející v rudou pláň. Vlevo se dal tušit masiv Dankradu, tetelící se v mlžném oparu, jenž zjemňoval ostré tvary jeho krutých vrcholků.

Pod oknem, po celé jeho délce, stála měkká čalouněná lavice s opěradlem a na ní seděla asi pětaticetiletá plavovlasá žena nepřilíš vysoké, štíhlé postavy. Vlasy měla stažené do uzle na temeni a spoutané zvláštní sítkou spletenou ze šňůrek perel. Dvě perly měla vetknuté i do uší. To však byly jediné šperky, jimiž se ozdobila, a modrobílé šaty, jejichž barva jen podtrhávala modř jejích očí, splývaly k zemi beze všech ozdob a tretek, jež na sebe ženy rády věší.

„Vítám tě, Ortvine,“ usmála se na příchozího a pokynula mu, aby se posadil vedle ní.

Ortvin se hluboce uklonil, protože z paní Haduwig vyzařovala taková síla a úctu budící moudrost, že prostě jinak nemohl. Unavený po namáhavém letu rád přijal nabízené místo a na nejzazší konec sametového sedadla se tiše vtiskla Arambegil, které hořely tváře nedočkavostí, s čímžpak to Pán draků za její vědmou učitelkou přiletěl. Haduwig si jí všimla, ale nevykázala ji.

„Vím o ztrátách, které tě postihly, Ortvine,“ řekla laskavým, konejšivým hlasem. „Věř, že je mi to upřímně líto. Není nic lehkého ztratit v tak krátké době rodiče a bratra a navíc zjistit, že kdosi usiluje tobě i tvým sourozencům o život. Ale časem si zvykneš a to břímě, které teď Osud naložil na tvá bedra, se naučíš nosit tak, že je téměř nepocítíš. Chce to silnou vůli a tu ty máš. Musíš ji mít, protože teď jsi i oporou pro Tanaquil a Ora.“

„Já vím,“ vzdychl Ortvin. „Já to všechno vím. Ale stejně to hrozně bolí. Myslel jsem, že se mi uleví, když Otkera pomstím, ale nepodařilo se mi to.“

Haduwig chápatě pokývala hlavou. Bylo jí mladého Pána draků líto, věděla, že by mu pomohlo, kdyby se vyplakal, ale věděla také, že dokud se nevrátí domů, slzám vytrysknout nedovolí.

„Přivedly tě sem starosti, Ortvine, a ty se týkají více živých než mrtvých, nemám pravdu?“ zeptala se ho.

Ortvin jí ochotně vypověděl všechno o strýci Gunnlaugovi.

„Chtěl jsem se tě, paní, zeptat na dvě věci: jak mohl Gunnlaug získat Hrútvang a čím to, že se neproměňuje v draka?“

„Odpověď na obě otázky je velice prostá,“ usmála se paní Haduwig. „Tvůj otec Askadrin skutečně, jak si domyslela Tanaquil, zapomněl nechat Hrútvang doma, když odlétal. Byl už myšlenkami dávno u paní Syrgerin, není divu, že na meč nepomyslel. Gunnlaug se dozvěděl, že paní Syrgerin nežije, a protože znal náklonnost, již k sobě tvoji rodiče chovali, čekal od té chvíle vlastně už jen na to, kdy Askadrina přivede žal na Ostrov umírajících draků. Zhusta se proto pohyboval na pobřeží blízko ostrova i na ostrově samotném, aby viděl, zda už tam Askadrin přilétá, aby si byl jist, že

zemřel. Viděl tedy i to, že tvůj otec má u pasu Hrútvang. Jenže Askadrin se proměnil v draka a skončil v dračí podobě, takže mu jej Gunnlaug nemohl vzít. On totiž ztratil schopnost dračí proměny. Tu sílu, která to drakům umožňuje, totiž vynaložil na něco jiného. A tak mu nezbylo, než čekat, až si nový Pán draků pro meč přiletí. Měl dost času na to, aby si promyslel, jak se ho zbaví ve chvíli, kdy promění Askadrina v člověka.“

„Getenek kéž by zatratil jeho duši,“ přerušil Haduwig polohlasem Ortvin. „Není asi lehké otcovu stínu, když za ním Otker přibyl tak brzy jeho přičiněním,“ sklonil hluboko usouzenou hlavu.

„Tohle nám živým nepřísluší soudit,“ pravila paní Haduwig. „Ptal ses mě ještě na jednu věc, už jsem se o ní konec konců zmínila. Věz tedy, že Pán draků, záleží-li mu na tom příliš, může sílu, která mu dovoluje brát na sebe libovolně dračí či lidskou podobu, použít i na něco jiného. Pak se ovšem musí svých proměn zříci. Gunnlaug tak učinil. V jednom z údolí Dankradu, kolem nějž jsou hory provrtané jeskyněmi jako červivé jablko, si vybudoval skvostný palác skrytý v kořenech hory a dokázal si stvořit i jakýsi pronárod, jenž je mu bezmezně oddán. Jsou to odporní, nebezpeční skřeti, a říkám-li nebezpeční, pak tím myslím to, že i temné síly Dankradu se stáhly z jejich dosahu do klidnějších končin pohoří. Ve svém království je Gunnlaug mocný, tak jak po tom vždycky toužil. Teď má Hrútvang a bude se snažit postupně zbavit tebe, Ora i Tanaquil a stát se tak Pánem draků sám.“

Ortvin potřásl hlavou. To poslední mu bylo nad slunce jasnější. Byl to také hlavní důvod, proč se k paní Haduwig vydal. Poprosil ji tedy, zda by mu mohla vyjít vstříc a slíbit mu, že své koně létavce nikdy Gunnlaugovi nepůjčí.

„To se rozumí samo sebou,“ uklidnila ho Haduwig. „Vždyť tvému pradědovi vděčím za to, čím jsem se stala, a sluší se, abych jeho vnukům tu službu oplatila.“

„Zdá se, že se o svých předcích dozvím něco nového,“ usmál se překvapeně Ortvin a zvědavě na Haduwig pohlédl.

„Řekla jsem to trochu obrazně,“ mávla se smíchem rukou paní Haduwig. „Víš, když si tvůj praděd hledal nevěstu, bývalo ještě zvykem, že král sídlící ve městě Severinze nabízel Pánu draků pět nejkrásnějších děvčat z města. Ty si odvedl k sobě na nějakou dobu praotec lesních mužíků, aby je trošku vzdělal ve vědách a umění, protože dobře víš, jak jsou Páni draků na své nevěsty nároční, a pak přiletěl Pán draků a vybral si tu pravou. Tvé bábě dal tehdy přednost přede mnou. Severinx se v těch dnech zřítila do moře, protože se poblíž zase kvůli něčemu utkali Getenek s Orlygem, a tak nás z celého města přežilo jen těch pět dívek, co jsme zrovna byly na námluvách u praotce lesních mužíků. Kdyby si tvůj praděd vybral mě, skončila bych v Paláci draků, porodila několik dráčat a to by bylo všechno, co bych za svůj život dokázala. Takhle jsem dokončila své učení vědmy a myslím, že lépe to dopadnout nemohlo. To byla ta služba, o které jsem mluvila.“

„Na to, že jsi zhruba stejného stáří jako moje nebožka prabába, vypadáš velmi zachovale, paní,“ pravil Ortvin.

„A budu tak vypadat ještě několik set let,“ ubezpečila ho paní Haduwig. „Co se týče Gunnlauga a jeho případných žádostí o zapůjčení koně létavce,“ vrátila se paní Haduwig k původnímu námětu rozhovoru, „aby mě o něj mohl poprosit, musel by se ke mně nejdříve dostat. Přejít Dankrad se mu ovšem nepodaří bez průvodkyně, které jsem dala schopnost rozumět horám. Zařídila jsem, aby v případě, že by se na ní